

[Schlüter.]

somheder kommer i tvivl om, hvad der vil ske, når de kortsigtede foranstaltninger er overstået. For til den tid er der nemlig ikke råd til nye kortsigtede foranstaltninger, for til den tid har vi igen alvorligt forringet vor valutastilling. Hvor ville det have været velgørende, hvis man havde benyttet den naturlige lejlighed til at ophæve erhvervsrestriktioner, løse erhvervenes skatte- og omkostningsproblemer varigt og gennemført en almindelig skattelettelse. Hvis det var sket, hvis man altså havde lyttet til det konservative folkepartis oplæg, så havde vi i dag stået ved begyndelsen af den økonomiske opgang i Danmark. Nu går vi i stedet med bind for øjnene ind i en uvis og farlig fremtid.

Jeg synes, det er utroligt, at man i et folketing med ikke-socialistisk flertal kan ende i et forlig, der kaster 5 mia kr. ud af statskassen, uden at der bliver så meget som 1 kr. til en almindelig skattelettelse, og uden at man gennemfører de varige løsninger, der er behov for. Det grundlæggende forkerte i det store forlig er, at man bruger store skatteydermidler til store statstilskud. Det er nu engang et sundere og bedre princip for samfundet, at man lader folk og virksomheder beholde deres egne penge fremfor at kræve dem ind i skat først og uddele dem senere igen i statstilskud. Det havde også været bedre, om man begyndte naturligt med at frigive penge, som i forvejen har mærkeseddel på sig, udbetale penge, som folk selv har stående bundet i statskassen. Vi havde gerne set, at man havde udbetalt tjenestemændene deres tvangsopsparede midler, før man begyndte på andre pengeudpumpninger.

Til sidst skal jeg gøre en bemærkning om forligets meget centrale punkt om omkostningsudviklingen. Vi ved, at man i forligsteksten har særlig kig på funktionærernes lønniveau. Vi kan også se, at man ikke træffer egentlige foranstaltninger imod lønglidningen. Vi ved intet efter teksten om, hvordan man vil hindre en eventuel tredje dyrtidsportions udbetaling til næste år. Sagen er vel den, at forligspartierne her er uenige om, hvad de selv har vedtaget, og derfor tror jeg, at det let kan gå sådan, at det eneste, man til sin tid vil kunne enes om, er, at

skatteyderne igen skal bøde med et nyt milliardbeløb i nye virksomhedstilskud. Hvis der skal neutraliseres en dyrtidsportion eller flere, så var efter vor opfattelse det eneste logiske at give en skattelettelse for beløbet. Nu bliver det måske det modsatte, en skatteforhøjelse.

Fordi teksten er så uklar, mener vi, at vi må undlade at stemme vedrørende forslaget. Vi mener, at det for udenforstående fortaber sig i mørket, hvad det egentlig er, forligsdeltagerne har aftalt. Forslaget indeholder en række unøjagtige formuleringer, og som jeg sagde, kan det betyde, at statskassen på et senere tidspunkt skal stille et milliardbeløb til rådighed til neutralisering af dyrtidsportioner. En sådan forpligtelse ønsker det konservative folkeparti ikke at gå ind i.

Forliget efterlader mange løse ender, og vi må vel forudse, at forligspartierne efter nytår må komme til folketinget mange gange for at få disse løse ender sammenføjet. Man må have løst det problem, man lod ligge, da man nægtede at efterkomme vort ønske om en skattelettelse i halen på momsnedsettelsen. Hvad skal der ske, når momsnedsettelsen udløber? Og man må komme til folketinget, hvis vi får en ekstra dyrtidsportion til marts. Så kan man ikke længere udskyde uenigheden om, hvad der skal ske. Endelig må man til folketinget, når man er blevet enige om de første beskedne besparelser, men hvilken sikkerhed er der overhovedet for, at partierne kan blive enige om tilstrækkelige besparelser? Har forligspartierne sikret sig, at de ikke for overhovedet at få besparelserne igennem kommer til at bøje sig for den sædvanlige slags socialdemokratiske besparelser, som kaldes højere takster eller højere statsindtægter i øvrigt, f. eks. skatter? Det, man gør i dag, er nu at gennemføre det populære; man strør om sig med milliarder. Det upopulære, besparelserne og indkomstpolitikken, lader man ligge til en uvis fremtid. Men det kan et så stort flertal ikke forsvare.

Gert Petersen (SF):

Det er mig egentlig en fornøjelse at kunne gøre noget, som er mig magtpåliggende, nemlig at få lejlighed til at understrege, at den modvilje, som socialistisk folkeparti har